

PAPP DÉNES

Kutyavilág

Miskolcra érkeztem az egri vasútállomásra reggel fél nyolckor, egy évvel korábbi indítatás nyomába szegődni. Gyalogosan egymagam a Mária úton nyugat felé. Zarándoklat? Nem tudom. Valami elszámolni valóm van talán? Kinek nincs. Egerben éltem egy évig, közel két hónapja kötöttem vissza Miskolcra, ahol minden megváltozott, mert megváltoztam. S most ismerkedem magammal.

Zaklatott voltam, amikor leszálltam a vasútállomáson, nem tudtam az okát, azóta sem tudom. De már nem is szeretném tudni. Elindultam hát. A Szépasszony völgyében ittam egy kávé, nem tudom, miért. Azt hiszem, az volt a tulajdonképpeni indulási helyem. Nekivágtam a pincesor mellett fölfelé, ám néhány méter után megláttam egy fekete pulit, amint a reggeli áhítatban süttette hasát a nappal egy nyitott kapu előtt. Eszembe jutott, hogy 1997-ben mekkorát voltam kénytelen ugrani Nyíregyházán a Derkovits utcában. Diákok voltunk, ketten a várost jártuk egyik éjjel, majd miután a kollégiumba nem tudtunk visszazökní, mert valaki bezárta az étkező résnyire nyitva hagyott ablakát, arra jutottunk, hogy legjobb lesz, ha a következő nap esedékes szakmai gyakorlatunk helyszínére megyünk, s hatalmas udvarán várjuk be a reggelt. Külváros a konzervgyáron túl, már majdnem megérkeztünk, amikor előbukkant az a két mérges szőrgombóc, mi pedig futottunk és éppen sikerült átbuknunk azon a kerítésen, ahová igyekeztünk. Néhány centin múltott, hogy a drótszűrő belesimpaszkodjon a bokámba.

Szóval arra gondoltam, megkerülöm a pulit. Letértem az útról, tervem sikerült, sőt, viszonylag nagyot kerültem. Aztán megtaláltam újra a jelet, egy kos fejére emlékeztető „m” betűt, melyet követni kezdtem. Kicsivel később újabb kutya, világos zsemleszín, robosztus, ugat. Föláll az út széléről, tovább ugat és jön felém. Megálltam és próbáltam megfejteni, hogy miért nem akar kiengedni Egerből. Szőre sárga láng, bár nem egészen úgy, mint a József Attila-versben. Jön közelebb, ugat, olykor vicсорít. Pukkadj meg, gondoltam és elindultam visszafelé. Hallom, erősödik a hang mögöttem. Hirtelen megfordultam és azt kiáltottam, hé! Erre nagyon rondán kivillantotta fogait és nem éppen bizalomgerjesztő hangot

hallatott. Folytattam utam és a sárga kutya lassan elmaradt mögöttem, de sokáig kísért bősz ugatása.

Még el sem indultam és ez már a második kerülő, gondoltam, amikor betértem egy szőlősbe. Egy jó nagy domb, tele párhuzamos szőlősorokkal, mint amikor a gyerekek villájukkal végigszántják a kiporciózott krumplipürét. A végében kerítés, no, de se baj, átmásztam odébb néhány tüskés bokron, átugrottam egy árkon és máris a forgalmas autópályán találtam magam. Követtem abba az irányba, amit jónak gondoltam. Újra megtaláltam a jelet egy oszlopra festve, bingó. A jelzés sokáig az autópályán haladt, aztán vele párhuzamosan, szőlősök végében. Fél tízre Egerszalókon voltam úgy, hogy a sárga, csaholó sátnak után tett kerülő miatt kilenc óra nyolc perckor csatlakoztam vissza jelölt utamra. Egerszalókon azonban megszűntek a jelek, elég sok időt fecséreltem el itt emiatt. Térkép nélkül, egyéb technikai segédlet híján indultam el, viszont így is szerettem volna. Táj, emberek, néhány jel és semmi más. Nos, Egerszalók próbára tette türelmem. Ráadásul a parkban, ahol gondolkodni megálltam, egy drón kezdett körözni fölöttem, sajnos nem láttam magam körül megfelelő tárgyat, amivel ledobhattam volna. Végül tízenegy óra után az autópályán indultam el Egerszólát felé, s mire odaértem, lecsillapodtam.

Az első közkútnál megmostam az arcom. Majd ittam egy kávét és egy szódavizet az Ezüst Róka nevű kricsmiben. A jelet kerestem, találtam egyet a templom előtt, de többet sehol. A könyvtár épp nyitva volt, gondoltam, igénybe veszem, nézek egy térképet az interneten. Két nő ült csöndben egy irodában, amikor elmondtam, mi járatban vagyok, nagyon kedvesen felajánlották, hogy használhatom a számítógépüket. Tarnaszentmária volt a következő település, melyen át kell haladnom, hogy eljussak Kisnánára.

Tarnaszentmária nem múlt el nyom nélkül. Egerszóláttól odáig csupán egy emberrel találkoztam, de lehet, hogy vele sem. Meghatódtam azonban. Először, amikor megéreztem a tehének szagát. Mint szülőfalumban, amikor gyerek voltam. Béke. Egy szippantás elég volt, hogy újra gyerek legyek, egy olyan gyerek, aki hazatalált. Másodszor akkor hatódtam meg, amikor elibem toppant egy katolikus templom. Egy tenyérnyi nagyon öreg kőhalom. Harmadszor pedig akkor, amikor egy kapu előtt kis hokedlín megláttam néhány körtét és paradicsomot. Megkívántam a gyümölcsöt. A nyitott kapun belül, a füves udvaron otthonkás néni tyúkokat terelgetett, mint óvó néni a gyerekeket, beszélt is hozzájuk. Hangomra nem felelt. Amikor megfordult, intettem neki. Kicsit beszélgettünk, végül nem egy darab körtét kaptam, hanem egy kilót.

Amikor továbbmentem, megváltozott a táj. Föltűnt néhány borókabokor, illatosabb lett a mező. Hosszan gyalogoltam, a jelzések ritkultak, ki-maradtak, ezért néha vissza kellett fordulnom, hogy ne vétsem el az irányt. Két vadással is találkoztam, olyan egy óra eltéréssel. Mindketten terepjáróval voltak, az elsőnek kutyája is volt, egy vadásztacskó. Figyelmeztettek, legyek óvatos.

Most Kisnánán vagyok, este tíz, egy várrommal szemközt lévő kulcsos házban írom e sorokat. Még mindig nem tudom, miért indultam el az emberi léptek s remélhetőleg az emberi lépték útján, de talán nem is érdekes. Csak egy kérdés motoszkál a fejemben, hogyan tovább?

Kisnána, 2017. augusztus 23.

Egy kartondobozból került elő a bőrkötésű füzet, melybe a fönti szavakat véstem. Két év telt el. Utamat folytattam másnap a Mátra oldalában, a Markazi-víztárolónál és Abasárig jutottam, amikor két fiatal kutya mellém szegődött és játszadozva, bolondozva követni kezdett. Igen, már megint a kutyák. Fölmentem a Sár-hegyre a Szent Anna kápolnáig, de a két kis vakarcs nem akart tágítani mellőlem. Adtam nekik a reggel vásárolt zsömléből és parizerből. Talán hiba volt. Éreztem, hogy választás előtt állok, ugyanis igyekeznem kellett volna sötétedés előtt Mátraházáig eljutni, ahol a ferences Alverna Házban zárandokszállást foglaltam az előző héten. Aztán végül mégiscsak visszakísértem ezt a két jószágot a faluba, hogy pontot tegyek végre-valahára erre a kutyaütő, kutya világra.

Miskolc, 2019. augusztus 1.